

Jeszenszky Zsolt: Kalandozás a „migránsgettóban”

2025 december 21. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

ÉN CSAK LEÍRTAM... – Nyugat-Európában a folyamatos iszlám hódítás ma már komplett településeknél tart.

Molenbeek – a nevet valószínűleg sokan ismerik, hallották már. Ez Brüsszel agglomerációjának egyik települése,

de ha gyakorlatiasan nézzük, akkor a belga főváros egyik külső kerülete. De még csak nem is annyira külső, mint mondjuk Pesterzsébet és Káposztásmegyér, vagy még csak nem is mint Zugló, hanem nagyjából olyan távolságra van a belvárostól, mint Újbuda. Néhány metrómegálló mindössze. Mégis, egy másik világ...

A köztudatban no-go zónaként, terroristák Mekkájaként szerepel, ahova turistaként nem ajánlatos bemenni. Itt tervezték meg jó tíz évvel ezelőtől mind a brüsszeli, mind a párizsi terrortámadásokat, és az utóbbi egyetlen túlélője, Salah Abdeslam is itt bujkált, mielőtt elkapták és lesíttették.

(? is szóba kerül abban a videóban, amit „A valóság ezer darabja” sorozatban készítettem, az Origo YouTube-csatornáján megtekinthet: <https://www.youtube.com/watch?v=hP1jAIG-orc&t=5s>). Nem véletlenül képzelünk tehát valami olyasmit, hogy amint belépünk, leütnek, kirabolnak, megerőszakolnak (névtelen férfit, kecskét, bárkit...), vagy ha valami csoda folytán ép bőrrel megússzuk, akkor is mellényre vagy derékövre szerelt bombákkal járó terroristákat, esetleg egymással kardozó harcosokat láthatunk az utcán.

Ennyire azért nem eszik forrón. Ugyanakkor mégis? Elmondom, miért. Mert a fent leírt, elképzelt állapot a valóságban nyilvánvalóan tarthatatlan lenne. Ilyen Mad Max-szintű anarchia és erőszak a világon sehol nincs, még Addisz-Abeában, Johannesburg vagy Rio de Janeiro nyomornegyedeiben, de még Mogadishuban sem. Sőt, még Londonban is jobb a helyzet...

De viccen kívül, ha egy európai nagyvárosban ilyen állapotok uralkodnának, ott azért lenne a hatóságoknak indoka, felhatalmazása, a helyi lakosoknak pedig igénye arra, hogy nagyszabású „kipucolást” rendezzenek. Molenbeek azonban nem drogtanya, nem bandaháborús terület. (Malmö esetében az utóbbit már nem lehetne ilyen határozottan állítani, de ez egy másik történet.) Sőt, a város(rész) vadul igyekszik levakarni magától a rossz imidzset; most épp a 2030-as Európa kulturális fővárosa címre pályázik. (Tudják, amit egy-egy évben általában két-három város kap meg, 2010-ben Pécs, 2023-ban pedig Veszprém is köztük szerepelt.) Molenbeek fő érve: igazi multikulturális hely, ahol remekül megvannak egymás mellett népek, kultúrák, vallások.

De valóban megvannak-e? Jelenleg látszólag igen. Ottlétemkor (ami most csütörtökön volt, miközben Brüsszel központjában az Európai Tanács ülése, illetve az európai gazdák traktoros tüntetése zajlott) erőszak semmilyen jelét nem tapasztaltam. És ezen nem is kell csodálkoznunk.

Az iszlám hódítás nem így működik. Illetve, persze de, egy kicsit így is: a migránsok időnként óriási tömegbe verbuválódnak össze és előzőnlük a karácsonyi vásárokat, vagy látványosan imádkozni kezdenek Mekka felé a város legfontosabb, legikonikusabb keresztény templomai előtt.

Ezek jól elhelyezett és jól időzített jelzések a (még) többségben lévő európai felek felé, hogy most már a szakrális tereiteket is birtokba vesszük, amikor csak akarjuk. (Legyenek azok hitbéli értelemben szakrálisak, mint a templomok, vagy kulturális értelemben szakrálisak, mint egy vásár vagy egy bevásárlóközpont.)

Molenbeeket nem ilyen látványosan, provokatívan vették birtokba. Hanem szép lassan, fokozatosan, szisztematikusan... és megállíthatatlanul. És visszafordíthatatlanul. Ha az egyszeri európai turista ott sétálgat, önmagához hasonlóan kinéz embert alig-alig lát.

A padokon fejkendő nének ülnek; csak épp nem hímzett, rózsamintás fejkendőben, hanem hidzsábben. (Vagy kimárban, esetleg csadorban, ha sííták.) A játszótéren ugyanilyen kendőt viselő anyukák gyerekei csúszdázhatnak. (Pubertás előtt a kislányoknak még nem kell viselni.) A focipályán arab srácok rúgják a bőrt. (Meg egy kínai, meg egy arab lány – most épp ez volt a helyzet.) Ezen a településen már van a többség. A statisztikák szerint élnek itt nagy számban kelet-európai (elsősorban román) bevándorlók is, de nem kérdés, hogy ki az „úr”. És hogy mi a leggyakrabban hallott nyelv az utcán, az üzletekben, a kávézóknál? (Segítek: nem a francia vagy a holland.)

Apropó, kávézók. Sajátosan groteszk, amikor egy Oslo nevű kávézó bukkan fel az egyik utcában. Nyilván nem szokásos kint „lődörgő”, nem kifejezetten bizalomgerjesztő közel-keleti vagy észak-afrikai arcokat látjuk. És mindez már tipikusan mutatja a végbement és visszafordíthatatlan kulturális átalakulást.

Ez a gyökeresen eltérő kultúra számos területen megmutatkozik. Például a boltokban is. Sajátos jelleg az iszlám kultúrkörben például, ahogy nemcsak a férfiak áldogálnak a kávézók előtt (természetesen nem sehol a környéken), hanem ahogy a ruhák is kint sorakoznak az utcán. Nincs lopás, hiszen azért minimum kézlevágás jár a saría szerint, ezért nemigen kockáztatja meg senki. Lopni sokkal érdekesebb a (még az) európaiak fennhatósága alatt lévő területeken található boltokból, ahol ennek a legtöbbször nincs következménye. (Számos országban egy bizonyos értékhatár alatt már nem is indul eljárás.)

És ami különösen meglepett: észrevettem, hogy mindenhol csak női ruhákat árulnak. Több helyen is próbáltam megkérdezni, hogy miért. Nem volt könnyű, mivel angolul szinte senki sem beszélt, az én franciám pedig a sípályákra, éttermekre korlátozódik, az ilyen mélyebb beszélgetésekhez kevés. (Gyanítom, általában az övéké is, arabul viszont egyáltalán nem tudok.) Nagy nehezen sikerült három olyan embert találnom, akik tudtak válaszolni – persze csak félig, és mindegyik mást.

Mindenesetre kiderült, hogy a férfiak is szoktak maguknak ruhát venni, de ahhoz elmennek több utcával odébb, egy másik városrészbe. Ezek az utcák a női ruhákról híresek. Legalábbis az egyik eladólány szerint. És azért van ennyi, és

azért nincsenek itt boltok a férfiaknak, mert a nőknek muszáj mindennap vásárolni járniuk, egyszerre szükségük van rá. (Jó, mondjuk, ebben van igazság, és nem élelmiszerről volt szó.) Lényeg a lényeg, hogy el vannak különítve a női- és a férfiruha-boltok.

És persze nem úgy, mint a bespoke szabóságok, az egyénre szabott, méregdrága öltönyökkel, hanem sima konfekcióüzletek, 5-10 eurós kabátokkal.

De egy edényeket, konyhai és egyéb lakásfelszereléseket árusító bolt is sajátosan néz ki. Pont úgy, ahogy egy hagyományos üzlet Damaszkuszban vagy Isztambulban. És ott ezeket az ember lelkes és érdekelt kulturális kíváncsisággal nézi. De az Európai Unió fővárosában, Brüsszelben – vagy legalábbis közvetlenül mellette – kissé bizarrul hatnak. (Biztos lehetne rá más szót is használni.) Az ott lakók számára viszont nyilván természetesek. Mivel nekik egész egyszerre magukkal hozták a kultúrájukat. Ugyanúgy, ugyanazokkal élnek, mint ott, ahonnan jöttek, csak egyszerre „áthelyezték” az egészet pár ezer kilométerrel északnyugatra.

Az iszlamizáció, a hódítás tehát nem csak fegyverrel, terrorizmussal zajlik. És nem állíthatjuk, hogy a Molenbeekben élők mind terroristák vagy legalábbis szélsőséges iszlamisták lennének. A többségük vélhetően kedves, békés ember. De a lojalitásuk elsődlegessége nem lehet kérdéses. Nem a nekik otthont adó állam, és nem is annak állampolgárai, vagy úgy általában embertársaik felé nyilvánul meg. Hanem az iszlám felé. Allah és az ő prófétája felé.

A ruhaboltban is egy prédikátort látunk beszélni tévében. És amikor jön a parancs az imámtól, hogy mostantól ellenség az európai szomszéd (aki még nem tudott elköltözni a környékre), akkor aztán jönnek a sztorik, amik a hírekbe szoktak kerülni. (És utána az értetlenkedő szomszédok: „Én nem értem, hogy dobhatott le egy zsidó nőt az első emeleti erkélyre, én mindig rendes, udvarias embernek ismertem, mindig olyan szépen, illedelmesen köszönt.”)

Azt nem mondom, hogy este is szívesen végigmennék Molenbeekben. Oké, van ott is rendesség, egész nagy épülettel – nyilván a rendőrök is zömmel bevándorlók –, de a kávézó előtt morcosan áldogáló, ki tudja, miben sántikáló fazonokkal nem biztos, hogy az ember este is találkozni akar. Meg hát inkább azt szeretjük, hogy férfiak és nők együtt, felszabadultan sétálhatnak, ehetnek-ihatnak, élhetik az életüket.

És ez az, amit a kontrollálatlan migráció elvett és folyamatosan elvesz az európai emberektől.

A kérelmek, a tömegbe gázolások, a robbantások a folyamatnak csak a látványos részei, a félelemkeltés, megfélemlítés. Közben zajlik egy lassú, masszív birtokbavétel. Ami utcákkal, városrészekkel kezdődött, és ma már komplett településeknél tart.

Például az USA-ban a michigani Dearborn lett az első észak-amerikai város, ahol a lakosság több mint 50 százaléka már muszlim. Londonban már meghaladta a 15 százalékot, és folyamatosan növekszik. És sorra

választják meg – nyilván az öngy?löl?, jóemberked?, erényfitogtató fehér liberálisok masszív támogatásával – a muszlim polgármestereket Londonban, Rotterdamban, New Yorkban...

Önként hódolunk be, adjuk át a teret – fizikai és spirituális értelemben is – a bevándorlóknak és a magukkal hozott vallásuknak. És vannak már b?ven európaiak is, akik felveszik az iszlámot. Mert er?t látnak benne. És valamiféle választ arra az ürességre, ami a kereszténységet elhagyó európai emberekben el?bb-utóbb elkerülhetetlenül megjelenik.

Mert a vásárlás vagy az alkohol, de az ateista materializmus semmilyen formája sem adja meg sem a választ a kínzó kérdésekre, sem a gyógyírt a kínzó fájdalmakra, amik az életünkben id?nként felbukkannak. De err?l az utóbbi jelenségr?l egyszer már írtam b?vebben, pont egy évvel ezel?tt, 2024. december 21-én, itt, a Magyar Nemzet hasábjain. (« <https://magyarnemzet.hu/velemeney/2024/12/milyen-peldat-mutat-az-islam>»)

Jeszenszky Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló